
Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego Ośrodek Zamiejscowy w Lublinie z dnia 18 marca 1986 r. SA/Lu - 549

Palestra 32/8-9(368-369), 144-145

1988

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

**Z orzecnictwa Naczelnego Sądu
Administracyjnego**

**WYROK
Naczelnego Sądu Administracyjnego
Ośrodek Zamiejskowy w Lublinie
z dnia 18 marca 1986 r.
SA/Lu — 549/85**

Teza wyroku ma brzmienie następujące:

Będące przedmiotem darowizny prawo do oznaczonego domu jednorodzinnego w spółdzielni mieszkaniowej, znajdującego się w budo-

wie, ma określoną wartość rynkową i podlega opodatkowaniu na zasadach przewidzianych w art. 8 ust. 1—4 ustawy o podatku od spadków i darowizn z dnia 28 lipca 1983 r. (Dz. U. Nr 45, poz. 207).

Naczelny Sąd Administracyjny — Ośrodek Zamiejskowy w Lublinie, po rozpoznaniu sprawy ze skargi Jarosława N. na decyzję Izby Skarbowej w L. z dnia 30 sierpnia 1985 r. dotyczącą wymiaru podatku od darowizny,

skargę oddalił.

Z uzasadnienia:

(...) Naczelny Sąd Administracyjny, rozpoznając skargę, zważył co następuje:

Skarga nie jest uzasadniona i podlega oddaleniu. Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn (Dz. U. Nr 45, poz. 207) podatkwowi od spadków i darowizn podlega nabycie własności rzeczy znajdujących się w kraju i praw majątkowych wykonywanych w kraju — w drodze spadku i darowizny. Obowiązek ten ciąży solidarnie na obdarowanym i darczyńcy. Z ustaleń dokonanych w postępowaniu wymiarowym wynika, że przedmiotem darowizny dokonanej przez M. i B. małż. N. na rzecz ich syna J. było prawo do domu jednorodzinnego przy ul. B. 9 w X,

budowanego w ramach Spółdzielczego Zrzeszenia Budowy Domów Jednorodzinnych. Realizacja tegoż prawa nastąpiła w formie przewidzianej w statucie spółdzielni, tj. przez wystąpienie małż. N. ze spółdzielni i przyjęcie w poczet członków spółdzielni ich syna J. z jednoczesnym przekazaniem mu praw do konkretnie określonego domu jednorodzinnego. Będące przedmiotem darowizny prawo do ściśle określonego domu jednorodzinnego znajdującego się w budowie ma określoną wartość rynkową i podlega opodatkowaniu na zasadach przewidzianych w art. 8 ust. 1—4 ustawy o podatku od spadków i darowizn. Tak więc w celu ustalenia podstawy opodatkowania należało przyjąć wartość rynkową prawa określoną na podstawie przeciętnych cen stosowanych w danej miejscowości, a nie według zasad określonych w art. 8 ust. 6 pkt 4 cytowanej wyżej ustawy.

Nie są również uzasadnione zarzuty skargi dotyczące odmowy zastosowania przez organy podatkowe ulgi przewidzianej w art. 16 ustawy. Ulga w podatku, o jakiej mowa w

art. 16 ustawy, przysługuje osobom, które spełniają wszystkie warunki określone w tym przepisie i złożą oświadczenie, że co najmniej przez okres 5 lat od daty powstania obowiązku podatkowego będą zamieszkiwać w nabytym budynku. Skarżący zaś tego warunku nie spełnia, gdyż nie tylko nie złożył oświadczenia, ale ponadto w domu tym w

ogóle nie zamieszkiwał i zbył swoje prawo do tegoż domu, dokonując zamiany prawa do omawianego domu na mieszkanie własnościowe.

W tych więc warunkach zaskarżona decyzja nie narusza przepisów prawa, nie popada w sprzeczność z art. 232 § 4 prawa spółdzielczego i dlatego skarga podlega oddaleniu stosownie do art. 207 § 5 k.p.a.

Glosa

do powyższego wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego
— Ośrodek Zamiejscowy w Lublinie
— z dnia 18.III.1986 r.

1. Glosowane orzeczenie NSA zasługuje na ocenę krytyczną. Nie tylko zresztą dlatego, że Sąd ten, podzielając bezkrytycznie stanowisko organów skarbowych, nie ustosunkował się merytorycznie do podniesionych w skardze zarzutów i nie uzasadnił — w istocie rzeczy — wyrażonych w orzeczeniu poglądów prawnych, ale przede wszystkim dlatego, że co najmniej niektóre z tych poglądów oraz rozstrzygnięcie w sprawie nie są trafne.

Wbrew pozorom — zasadniczym problemem występującym w stanie faktycznym sprawy nie było to, czy w razie dokonania darowizny prawa do domu jednorodzinnego w spółdzielni mieszkaniowej wartość tego prawa, dla celów podatkowych, ustala się według wartości rynkowej czy według innych zasad. Ukazanie się zatem dopiero po wydaniu orzeczenia rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 31 marca 1987 r. (Dz. U. Nr 12, poz. 75), które w § 1 ust. 1 pkt 3 w zw. z ust. 2 jednoznacznie przesądza o szacowaniu tego prawa według zasad właściwych

dla własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu, nie może wpłynąć na powyższą ocenę tego orzeczenia niezależnie od tego, czy przed opublikowaniem powołanego rozporządzenia wartość nabytego w drodze darowizny (przez osobę zaliczoną do grupy podatkowej niższej niż czwarta) prawa do domu jednorodzinnego w spółdzielni należało określać — jak to uważa NSA — według cen rynkowych, czy też z obowiązujących wtedy przepisów wynikała norma, którą *expressis verbis* wyraża cytowany przepis rozp. Min. Finansów. O problemie tym będzie jeszcze mowa w dalszej części glosy.

Zagadnieniem podstawowym w rozpatrywanej przez Sąd sprawie była natomiast kwestia, jakie prawo było — w ówczesnym stanie faktycznym — przedmiotem darowizny, a właściwie, czy została dokonana darowizna prawa do domu jednorodzinnego w rozumieniu przepisów rozdz. 3 działu IV tytułu II części I prawa spółdzielczego (art. 232—237), Naczelny Sąd Administracyjny nie miał tu żadnych wątpliwości,